

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΚΕΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

του Πάρι Τακόπουλου

και “Τις ο Λαλών” της Κ.Δ. του Κώστα Σοφιανού

Αλεξάκης Βασίλης

Ανευλαβής Ελευθέριος

Αποστολίδης Ρένος

Αποστολίδης Ρ. Στάντης

Γελόεβα Φατίμα

Γκίκας Γιώργος

Γκίνης Άλκης

Δεληγιώργης Σταύρος

Δημηρούλης Δημήτρης

Duckworth Eddie

Καραβία Μαρία

Λυμπεροπούλου Μάγια

Μαρή Μαρία

Μάστρακας Κώστας

Mims Amy

Μπακονικόλα Χará

Μπαμπινιώτης Γεώργιος

Μπούρας Κωνσταντίνος

Πολίτη Τζίνα

Σαχπέρογλου Ευάγγελος

Φασόης Αλέξανδρος

Philippides Dia

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΚΕΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

του ΠΑΡΙ ΤΑΚΟΠΟΥΛΟΥ από 22 συγγραφείς
μαζί με τα επτά πρώτα κεφάλαια από
το βιβλίο εν προόδω του ΚΩΣΤΑ ΣΟΦΙΑΝΟΥ
«Τις ο λαλών» της Κ.Δ.

ΣΧΕΔΙΑ
ΝΕΡΙΝΑΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑ 2014

ΣΕΙΡΑ: ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γενική επιμέλεια: Κώστας Σοφινός

© 2014 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΟΣ:

Προφήτου Ηλία 41 - Χαλάνδρι 152 33

Τηλ.: 210 2312317

www.kalligrafos.com

e-mail: info@kalligrafos.com

Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία:

Γραφικές Τέχνες «Γ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΕΠΕ»

Ειρήνης 3Α, Άγιος Στέφανος, Αττική, Τ.Κ. 145 65

Τηλ. 210 2386809

Διορθώσεις: Παμφίλη Αποστολίδου, Σοφία Θεοφάνη & Μαρίνα Προυσιάνου

ISBN 978-960-9568-38-8

Δεν απαγορεύεται η αναδημοσίευση και η αποσιτισματική ή συνολική αναπαραγωγή του κειμένου με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο (μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό), ασύμφωνα με τον Νόμο και τις διεθνείς συμβάσεις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μεταπρόλογος του συγγραφέα.	6-13
Ποια ήταν κατά τον συγγραφέα της Κενής Διαθήκης, η πρώτη εκστομηθείσα λέξις, του Βασίλη Αλεξάκη .	15-18
Χαιρετισμός στον Πάρι Τακόπουλο της Κενής Διαθήκης, του Ελευθέριου Ανευλαβή .	19-22
Ο Ρένος Αποστολίδης για την Κενή Διαθήκη. Αποσπάσματα από μια συνέντευξη που πήρε από τον εαυτόν του και τον Πάρι Τακόπουλο στο Κανάλι Πέντε στην σειρά «Ανθολογία» στις 23 Αυγούστου 1996.	23-43
Η Κενή Διαθήκη. Ένας άκρατος μοναδικός γλωσσολογικός πειραματισμός του Στάντη Ρ. Αποστολίδη .	44-46
“Which is to be the Master” η γλωσσική αλχημεία του Πάρι Τακόπουλου, γράφει η Φατίμα Γελόεβα .	47-57
Απορία προς τα Έθνη, ο Β΄ Τόμος της Κενής Διαθήκης, ή «Ποιος φοβάται τον Πάρι Τακόπουλο». Ένα ανορθόδοξο κριτικό σημείωμα γι’ αυτό το νέο δεύτερο τόμο, από τον Γιώργο Γκίκα , στο περιοδικό Περτέχνο (1999).	58-62
Προ-πρόλογος του Άλκη Γκίνη για την Κ.Δ.	63
Οδηγός Βιβλιοπαρουσιάσεων ή «Ει πρέπει τω κυνί μύθους πλάττειν», Ιουλιανός, <i>imper.</i> Για τον Πάρι και την Διαθήκη του, εμοί Κενοφανή, του Σταύρου Δεληγιώργη .	64-69

Το Κενό/Καινό στην Κενή Διαθήκη, του Δημήτρη Δημηρούλη .	70-76
«Απορία προς τα Έθνη». Ο Β' τόμος της «Κενής Διαθήκης» του Πάρι Τακόπουλου. Με 42 εικόνες της Νερίνας. Εκδόσεις «Πολιτικά Θέματα», Αθήνα 1998, σελ.179, του Eddie Duckworth .	77-82
Μαρτυρία για μια άγνωστη ανάγνωση της «Κενής Διαθήκης» ή Περιμένοντας την Άννα «γνώρισαμε» τον Πάρι, της Μαρίας Καραβία .	83-86
Η Κενή Διαθήκη και η Χώρα των Θαυμάτων, της Μάγιας Λυμπεροπούλου .	87
Η Κενή Διαθήκη και η Απορία προς τα Έθνη του Πάρι Τακόπουλου, της Μαρίας Μαρής .	88-91
Ο Πάρις Τακόπουλος και η Κενή του Διαθήκη, του Κωνσταντίνου Μ. Μάστρακα .	92-97
Η Amy Mims για την Κενή Διαθήκη του Πάρι Τακόπουλου. (Ηχογραφημένα αποσπάσματα από ένα κείμενο που διάβασε η Έϊμυ Μίμς σε μία παρουσίαση ενός βιβλίου της στην Αίγινα. Το βιβλίο της το παρουσίασαν: ο Βασίλης Βασιλάκης, η Χριστίνα Χωραφά και ο Πάρις Τακόπουλος).	98-100
Ο Προτελευταίος των Μόνικιν, ο τελευταίος πρώτος ήρωας της Κενής Διαθήκης της Χαράς Μπακονικόλα .	101-111
Απόσπασμα από το βιβλίο «Εισαγωγή στη Θεωρητική Γλωσσολογία» του καθηγητού Γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, Γεωργίου Μπαμπινιώτη .	112-114
Πάρις Τακόπουλος και η Διπλή Κενή Διαθήκη-Απορία του προς τα Έθνη, ένα «υποφώσκον λογοπαικτικόν τσουμάνι» από έναν αυθεντικό μοναδικό και ανεπανάληπτο αιωνόβιο έφηβο σε καινούργια συζευγμένη εμφάνιση από τον νέον εκδοτικόν οίκο «Καλλιγράφος», του Κωνσταντίνου Μπούρα	115-119

Μια επιστολή αντι-κριτικής για τους δύο τόμους της Κενής Διαθήκης του κακογράφου Πάρι Τακόπουλου σε νέα έκδοση του «Καλλιγράφου» του Άγγελου Αργυρόπουλου, από την **Τζίνα Πολίτη**. Η κατά Γιουλίσνα προς Πάριν Επιστολή σε άπταιστη Τακο-πολίτικη και Τζουσική γλώσσα. 120-123

The Pre-last of the Monikins the play that gave birth to "Keni Diathiki". A view, and a review by **Evangelos Sachperoglou**. 124-126

Τρία σχέδια ανάγνωσης της Κενής Διαθήκης & μια προγραμματική ιδέα. Η μεταγλώσσα, η διακειμενικότητα και η λεξιπλασία στο έργο του Πάρι Τακόπουλου, του **Αλέξανδρου Φασόη**. 127-136

«Keni Diathiki» ("The Hollow Bible") by Paris Tacopoulos, and Finnegans Wake by James Joyce. Two parallel unique books not on the same myth. A biopsy by **E.C. Duckworth** 137-145

Monikin "Hollow Testament's" hero with his author on the air in Boston, by **Dia Philippides**. 146-154

Σημειώσεις στα περιθώρια της Κενής Διαθήκη και της Απορίας προς τα Έθνη του Πάρι Τακόπουλου. Τα επτά πρώτα κεφάλαια του «Τις ο λαλών» της Κενής Διαθήκης από το βιβλίο του **Κώστα Σοφιανού**. 155-230

Ευρετήριο ονομάτων 231-234

The Pre-last of the Monikins
the play that gave birth to "Keni Diathiki"
A view, and a review by Evangelos Sachperoglou*

Although three weeks have elapsed since I saw the *Pre-Last of the Monikins*, the memory of both its text and its performance continue to haunt me. My thoughts are still lingering on the many levels of this one-man play, whose multi-sided character, Monikin, is perhaps one of the most moving in modern drama. Having been under the spell of Cavafis' 154 poems, which I have been, for some years now, translating into English, I could very well empathise with Monikin's loneliness, isolation, and quiet desperation. What I admired in Paris Tacopoulos' play is the superb structure of the text, as well as the author's inner courage, his penchant for self-dissection, his serene pride in the face of the inevitable, his humane vision of the world, his humility and, last but not least, his humour, which is the amalgama and reflection of the above qualities.

If I were asked to characterise this play, I'd call it a "propitiatory prayer", an attempt to ward off life's unending tragedy, by the potent filter of spiritual honesty, by drinking several cups of high quality "artistic veritas", or, as the playwright would probably have called them, "in vino veritas"!

This polyphonic self-debunking monologue is a jewel of its kind that has already survived the rigours of time. If I refer to the past, I do so because the play was written in 1966 and presented by the Karolos

---

* This is the main part of a review written in Kathimerini-Herald Tribune on June 9, 2004, for last year's performance in Greek.

Koun Art Theatre in 1977 and still is, at least in its new adaptation, one of the best "post-modern" plays, world theatre-wise, or unwise.

As I sat riveted, ruminating on *Monikin*, I realised how little we get to know people, unless fortuitously, they are remorselessly revived by courageous playwrights, who happen to possess particular qualities of innocence and truthfulness. If only our theatre companies had the same courage to present such plays more often!

Now that I have been acquainted with the more than three *Monikins* existing in the play, (if one does not take into consideration the very first one, the playwright himself) and the numerous ones existing in the one-and-only main character of the play, I hope I won't be subjected, some day, to the predicament of having to make a choice, for I have come to love them all! But enough about the play; the actor also is the thing, and especially in such a play as the *Pre-Last of the Monikins*. Nikos Kalamo, founder of the Phyto-rio of Aegina, and an experienced actor and director, who completed his studies at Stella Adler's Conservatory of Acting in New York, has managed to be a mature and introverted *Monikin*, without exaggerated gestures or other easy mannerisms. He showed respect for the text with all its linguistic acrobatics, and its climaxes and anti-climaxes, in all its actions or inactions, and he managed eventually to give us a lovable, convincing and memorable *Monikin*.

The music by Kostas Mantzoros was very moving, and provided the right counterpoint to the point of the play. The setting by Margarita Samara was also quite appropriate for the solitary room of a *Monikin*, and displays equal measures of skill and sensitivity. So was the lighting by Nikos Pexomatis, which helped considerably in enlivening the setting, as well as the play. Finally I should like to refer to the good taste and text selection in the programme, and especially the exciting cover, designed by Alkis Ghinis.

All in all, a memorable *Monikin*, this year. I only hope that after this *Monikin*, and the second English one in the Edinburgh Festival, there will be - to paraphrase Dylan Thomas - many others. And I make the same wish for his other plays, which if they are not so numerous as

the 154 poems of Cavafis, they exceed the 54. (A number I have lately discovered in the recent publication of his plays by Ellinika Grammata, two volumes indispensable for the bookshelves of all greek theater lovers).

Last and not pre-last conclusion: C. P. Cavafis, a theatre lover, would have also been touched by Monikin and perhaps would have commented on him: "To have come so far is no small matter; / to have done so much, is great glory".

Evangelos Sachperoglou

Evangelos Sachperoglou was born in the winter of 1941.

He attended Athens College displaying an early interest in History and English. Upon graduation he went to the USA on a Fulbright Grant. He was educated in Economics and in History at Michigan State University receiving his MA diploma in 1964.

Following his sojourn in the U.S. he attended the University of Vienna, Austria taking courses in the History of Economics. On his return to Greece he taught for a number of years at Athens College and Deree College and studied Italian before taking over the family business which he successfully directed till 1998 when he retired to follow his academic interests.

Since the early 70's he has been associated in the capacity of friend and supporter with the British School of Archaeology at Athens, having served as Vice-Chairman of the Friends for almost twenty years.

Upon his retirement he decided to pursue his long standing dream of translating Cavafy's canon in English. His translation is considered one of the best existing in English ; and five years after his first bilingual edition in Greece it was chosen and published by the Oxford World's Classics. Since then he has gone through several printings which have been well received by both critics and the public.

Evangelos Sachperoglou is married, has two children, three grandchildren, and lives in Athens.

